

לקוּטִים וּסְפוּרִים נִפְלָאִים

פרשת במדבר

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני" (א, א)

בשלושה דברים ניתנה התורה, באש, במים ובמדבר (במדבר רבה א, ו)

מסופר על הרה"ק רבי מאיר שפירא מלובלין זיע"א, שאמר פעם באחת מדרשותיו, הקדוש ברוך הוא נתן את התורה לישראל, על מנת שיקיימוה בכל תנאי ובכל מצב, ויהיו נכונים למסור נפשם על האמונה בבורא העולם, ואין הכוונה למעשה חד פעמי של מסירות נפש, אלא גם להסתגלות של חיים ממושכים בתנאי לחץ וסבל, המצריכים מסירות נפש מתמדת למשך ימים רבים. קורות ימי עמנו מלאות דוגמאות של מסירות נפש מצד היחיד או הכלל, ועל כך מרמזים דברי המדרש לעיל, בשלושה דברים ניתנה התורה, באש - רמז למעשה אברהם אבינו שקפץ לכבשן האש למען אמונתו, והיתה זו מסירות נפש של יחיד, במים - רמז למעשה נחשון בן עמינדב שקפץ לים סוף ומסר את נפשו למען הכלל, במדבר - רמז למעשי אבותינו שהלכו ארבעים שנה במדבר בארץ לא זרועה, מתוך דביקות ואמונה בבורא יתברך, וזוהי מסירות נפש מתמדת של כלל ישראל שאין גדולה הימנה.

"איש על דגלו באותות... יחנו בני ישראל" (ב, ב)

אחד מכל שלושה שבטים נשא דגל הכולל בתוכו את סמליהם של שלושה שבטים.

על פי מה נקבע מי מבין השבטים ישמשו כנושאי הדגלים?

דבר זה נקבע על פי הנרמז בברכותיו של יעקב אבינו לבניו, כל מי שיעקב פנה אליו בלשון נוכח, נתמנה לנושא הדגל: ראובן - ראובן בכורי אתה, יהודה - יהודה אתה יודוך אחיר, יוסף - מא-ל אביך ויעזרך, דן - לישועתך קיוויתיה'.

(בעל הטורים)

"מטה זבולן" (ב, ז)

לכאורה, מדוע לא נאמר "ומטה זבולן" (עם ו' החיבור) כדרך שנאמר בשאר שבטים:

כתב בעל הטורים ליישב: "לפי שזבולן היה מפרנס ליששכר, וראיתי בתנחומא הטעם שלא אמר "ומטה" זבולן כמו שכתב בכולן, ללמד שהיה זבולן עוסק בפרקמטיא ונותן לתוך פיו של יששכר, ולפיכך לא רצה הכתוב לעשותו טפל לו, לומר ששכרו גדול כמותו, וכן הוא אומר "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר". וכתוב: "כי בצל החכמה בצל הכסף", לכן חשוב הכל כמטה אחד, וכאילו אמר יששכר מטה זבולן".

באחת העיירות שהתארח הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל עבור עריכת מגבית לשיבתו, הוזמן לשאת דברים בבית הכנסת.

הוא הלהיב את הציבור לתרום שמונים דולר לשבוע שלם של לימוד תורה.

אך הנה נכנס באמצע "רב" המקום וביקש להשמיע כביכול "דברי סיום".

הלה דיבר כרבע שעה על נושא אחר, ובכך טישטש את הרושם הכביר שהשאיר רבי אלחנן בדבריו וצינן את האוירה.

לבסוף הפטיר בהדגשה: כל דולר שתרימו למען הישיבה, קודש הוא, אפילו דולר אחד ויחיד.

במקום השמונים דולר עליהם דיבר רבי אלחנן, הפליג הלה בחשיבות הדולר האחד ובהשפעת דבריו התחייב הקהל כולו ביחד, סכום אפסי, פחות ממאה וחמישים דולר שהיה בו משום עלבון צורב.

הרב עם עוד מנכבדי הקהל נכנסו לבקר את רבי אלחנן והחלו להתנצל: מן הסתם נושא מר בלבו תרעומת עלי בגלל המגבית הזעומה.

להפתעת כל הנוכחים התחייך רבי אלחנן והשיב לו בפנים מסבירות: בתורה נאמר שהשי"ת בחר בבצלאל בן אורי לעשות את המשכן.

נתאר חזון, שמשה רבינו הולך במחנה ישראל, פוגש יהודי ושואל אותו: אולי אתה בצלאל בן אורי, והאיש משיב: לא! אנוכי ראובן בן יעקב.

ממשיך משה ופוגש ביהודי אחר ושואלו: צריך להקים את המשכן אולי שמך בצלאל? וההוא גם משיב בשלילה.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

האם יעלה על הדעת שמשנה רבינו יתרעם עליהם מדוע לא נקראו בשם בצלאל בן אורי ומדוע לא הם נבחרו על ידי ה' להקמת המשכן?!

הפטיר רבי אלחנן: מה מקום לתרעומת יש לי, אם ביהמ"ד שלכם פשוט לא נבחר להמנות על בוני התורה בזמן הזה, ואין לכם הזכות לתמוך במשכן העדות...

(אור אלחנן)

"וחיו ולא ימותו" (ד, יט)

בטבעו אוהב האדם לקבל, ולא לתת.

בנובהרדוק אמרו, שאם אדם מקדימך בברכת "צפרא טבא", בידוע שהוא עומד לבקש ממך הלוואה, לכן משרישים שיותר משבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית (רות רבה ה, ט).

מעשה בשני קמצנים שנועדו יחדיו, אמר האחד לחברו: אומללים אננו, אין לנו לא עולם הזה ולא עולם הבא - עולם הזה אין לנו, כי איננו מפרגנים לעצמנו דבר, לבושים קרעים ואוכלים פסולת, חיים בזבל, ואוגרים רכוש בלא להנות ממנו, ועולם הבא אין לנו, כי ידנו קפוצה לצדקה ולכל דבר שבקדושה!

ענהו חברו: הן לא תכחיש, שעונג החיסכון גדול ורב מכל עונג אחר בעולם! ובעניין עולם הבא, מצאתי עצה - איני מושיט יד לאיש, לשום דבר בעולם, לא ללחיצת יד, ולא להושטת דבר. נדר נדרתי, ואני שומר עליו בהקפדה. אי אפשר

לבוא אלי בטענות, לא רק לצדקה ידי קפוצה!

פיקפק חברו: איני בטוח שיתחשבו בכך בעולם העליון, בוא ותיתן תקיעת כף, שכאשר תגיע לשם תחזור ותספר לי, בהקיץ או בחלום, מה נעשה בדינך.

ענהו: תקיעת כף לא אתן, שהרי נאמן אני לנדרי,

אבל מבטיחך אני.

השנים עברו והלה התבקש לבית עולמו.

כעבור זמן נגלה לחברו בחלום, ופניו שחורות כשולי קדירה.

החבר הבין הכל: ובכן, לא התחשבו בנדר.

דווקא התחשבו, ענה. אבל שאלו: לפני כמה שנים רחצת

בנהר ונגרפת לשבולת

מים, אחד חרף נפשו

להצילך, הושטת ירך

ומשה אותך - ואיך זה

הושטת יד?!

התקוממתי: מה השאלה,

הרי בכך הציל את חיי!

על דעת כך לא נדרתי!

אמרו: והצדקה, הרי

נאמר בה: 'וצדקה תציל

ממות' (משלי י, ב) גם היא

מצילה חיים, מדוע לגביה

נדרת! הלא יותר משבעל

הבית עושה עם העני,

העני עושה עם בעל

הבית, גם הצדקה

לטובתך, מדוע עבורה לא

הושטת יד?

עצתי לך, נדור כמוני - אך

אל תלך אל הנהר...

(לקראת שבת מלכתא)

"ואלה תולדות אהרן ומשה" (ג, א)

אינו מזכיר אלא בני אהרן, ונקראו תולדות

משה לפי שלמדן תורה,

מלמד שכל המלמד את

בן חברו תורה מעלה

עליו הכתוב כאילו ילדו.

(רש"י)

בהיותי תלמיד בישיבת

מיר, היה זה חורף

מושלג.

בוקר אחד, בדרכי אל

היכל הישיבה לתפילת

שחרית, אני רואה את

מרן ראש הישיבה הגאון

רבי נתן צבי פינקל זצ"ל,

פוסע לאיטו על שכבת השלג לכיוון הישיבה.

גם בכביש סלול, לא היתה ההליכה קלה על ראש

הישיבה, קל וחומר בשלג, כל פסיעה היתה מדודה

ושקולה, קשה היה לנו, תלמידי, לראות אותו מתאמץ

כל כך, ובחביבות רבה נגשנו אליו כמה תלמידים

בְּאֶשֶׁר נִפְטָר אָבִיו שֶׁל הָרָה"צ ר' אֶשֶׁר פֶּרִינְד, וְתָר ר' אֶשֶׁר עַל הַיִּרְשָׁה, וְהָיָה הַתְּחַלְקָה בֵּין שְׁאָר בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה.

אָחִיו שֶׁל ר' אֶשֶׁר שֶׁהִתְגַּוֵּר בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית, קָבַל נֶכֶס כָּלִשְׁהוּ בִירוּשָׁלַיִם, וְהוּא שָׂכַר בְּדָמִים יְהוּדֵי יְרוּשָׁלַיִם שִׂיחָה אַחְרָאֵי עַל נְהוּל הַנֶּכֶס וּגְבִיט הַרְנָחִים.

עֲבָרָה תְּקוּפָה, וְהָאֵחַ הִגִּיעַ אֶרְצָה כְּדִי לַעֲקֹב מְקָרֹב אַחֵר הַתְּנַהּלוֹת הַנֶּכֶס.

לְתַדְהָמְתוֹ הַתְּבַרֵּר, שֶׁלֹא רַק שֶׁלֹא הָיוּ רְנוּחִים, גַּם מִהֶקְרָן לֹא נֹתֵר כָּלוּם... הָאִישׁ לָקַח אֶת הַכֹּל לְעַצְמוֹ, כְּאַחֲרוֹן הַגִּנְבִּים...

אָבֵל תִּרְאוּ אִיזוֹ 'הַשְּׁגָחָה פֶּרִטִית': בְּעוֹדוֹ שׁוֹהָה בְּאַרְץ, כְּעוֹס וְנִרְגָז - הוּא שׁוֹמֵעַ לְפִתְעָה כְּרוֹז שֶׁל הַלְוִיֹּת מְכָרִיז, לֹא פָחוֹת, עַל הַלְוִיָּתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ גִּנָּב שֶׁפָּל...

הָאֵחַ נִכְנָס לִר' אֶשֶׁר וְסִפֵּר בְּעֵינָיו בּוֹרְקוֹת: "תִּרְאֶה מָה זֶה, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נִשְׁאַר חַיֵּב..."

ר' אֶשֶׁר שָׁמַע אֶת זֶה, וְהוֹרָה לְאָחִיו: תְּבַרֵּר עֲכָשׁוּ מִתִּי הַהֲלֹנָה וְתִדְאָג לְהַשְׁתַּתֵּף בָּהּ! וְלֹא רַק זֶה - אֵלֶּא בְּבִית הַחַיִּים, רָגַע לִפְנֵי שִׁכְסוֹ אוֹתוֹ בְּעֶפֶר - תַּעֲמֵד שָׁם וְתִכְרִיז כִּי אַתָּה מוֹחֵל עַל כָּל הַגִּנְבוֹת!

הָאֵחַ, שֶׁהִכִּיר אֶת גְּדֻלָּתוֹ שֶׁל ר' אֶשֶׁר, קִים אֶת דְּבָרָיו, וְלֹאֲחֵר הַהֲלֹנָה חֲזַר וְסִפֵּר לִר' אֶשֶׁר שֶׁעָשָׂה כְּדָבָרוֹ.

"שֶׁלֹא תַחֲשַׁב", הִעִיר לוֹ ר' אֶשֶׁר, "שֶׁעָשִׂיתָ אֶת זֶה בְּשִׁבְלִי... עָשִׂיתָ אֶת זֶה בְּשִׁבְלִי!"

כִּי אִם הָיִיתָ נִשְׁאַר עִם לֵב מָלֵא כְּעַס עַל אוֹתוֹ אָדָם, אֲזַי נִכּוֹן, הָיִיתָ צוֹדֵק לְחִלוּטִין, אָבֵל הַלֵּב שֶׁלֹךְ הָיָה נִשְׁאַר מָלֵא בְּמַחֲשָׁבוֹת עַל הַרְצוֹנוֹת שֶׁלֹךְ שֶׁלֹא הִתְגַּשְׁמוּ! הַלֵּב שֶׁלֹךְ הָיָה נִשְׁאַר מָלֵא בָּאֵגוּ!

וְאֲזַי, כְּשֶׁהָיִיתָ עוֹלָה לְמַעַלָּה אַחֲרֵי הַמָּאָה וְעֹשְׂרִים - הָיִיתָ נִשְׁאַר תְּקוּעַ עִם הַצֹּדֵק שֶׁלֹךְ, וְלַעוֹלָם לֹא הָיִיתָ מוֹצֵא לְעַצְמְךָ מְנוּחָה בְּגֵן עֵדֶן! כִּי כְּשֶׁהֵלֵךְ מָלֵא בָּאֵגוּ - הוּא לֹא מְסַגֵּל לְהַתְחַבֵּר לְשֵׁם וְלַהֲנוֹת מִזִּיו שְׂכִינָתוֹ!

עֲכָשׁוּ, שֶׁשִּׁחַרְרַתְּ, שְׁנֵתָתְּ הַכְּנָעָה לְרִצּוֹן הַשֵּׁם - הַתְּחַבֵּרְתָּ אֵלָיו!

(נְקֻדּוֹת שֶׁל אֹר - סְפִינְקָא)

לע"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

זמן מתן תורתנו

המשגיח הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל אמר פעם בשיחה בליל שבועות, היה שווה לקב"ה לברוא את העולם ששת אלפי שנה, כדי שיהודי אחד יאמר פעם אחת בלבד "ברוך הוא וברוך שמו", ו"אמן" אחד שווה יותר מאלף "ברוך הוא וברוך שמו", ו"אמן יהא שמיה רבא" אחד שווה יותר מאלף "אמנים", ואילו אלף פעמים אמירת "אמן יהא שמיה רבא" לא מגיע לזכות לימוד תיבה אחת מלימוד התורה!

אשרינו מה טוב חלקנו!

הסיפור המצמרר הבא, התרחש לפני כשמונים שנה.

בבית קטן ומט ליפול בשולי וויליאמסבורג שבניו יורק, התגוררה אלמנה יהודיה עם בנה הצעיר, ולא היו לה אמצעים לשולחו לתלמוד תורה, ששכן אז רק בקצה השני של השכונה, מרחק כעשרים דקות נסיעה, כך שהילד גדל והתחנך במוסדות נוצריים, נשמה אבודה בין המוני גויים אמריקאים.

רק בשעות אחר הצהריים, לימדה אותו אמו מעט תפילות ומנהגי יהודים, אך יותר מכך לא ידע דבר...

בהגיעו לגיל שתיים עשרה, שמע הילד כי יש

מוסדות חינוך לתפארה בהם ילדים יהודים עוסקים בתורה, ואלה ממוקמים בקצה השני של השכונה.

בכל לבו שאף להצטרף לילדים העוסקים בתורה בחדווה בשנות ילדותם, אך היה ברור לו שהדבר אינו אפשרי, לאמו אין פרוטה לפרוטה, הנסיעה עולה הון רב - יחסית למושגיה, והימים ימי שיא החורף, ואפילו מעיל אין לו... ובכל זאת, גחלת הרצון הפנימי בערה בו, לא נתנה לשאיפתו להידחק. הוא החל לדבר על לב אמו כי תסכים לתת לו ללכת רגלית אל המקום בו יזכה לעסוק בתורה, וכמובן שהיא לא מיהרה להשתכנע... איך יסתדר בקור הנורא בלי פרוטה בכיס, איך ישרוד ימים ארוכים בסביבה קרה ומנוכרת?!

ושאלנו אותו: מדוע ראש הישיבה מתאמץ כל כך לבוא לישיבה במזג אויר כה חורפי? הרי טלפון אחד לישיבה, ומנן תלמידים היו באים לבית ראש הישיבה! כשיש שלג - ענה לנו ראש הישיבה - בחורים שמחים, אני רוצה לראות אתכם שמחים!

זוהי תשובה של מלמד תורה שהוא 'כאילו ילדו'. אילו היינו בעיני ראש הישיבה רק בבחינת כלי שיצר אותנו, לא היה מתאמץ כל כך רק כדי לראות אותנו שמחים.

סיפור דומה סופר על ראש הישיבה הגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל.

פעם בליל שבת היה חלש ותשוש, ולא עלה להיכל הישיבה לתפילת ערבית.

לקראת סיום התפילה בישיבה, הוא אזור את שארית

כוחותיו, ובמאמץ עילאי עלה להיכל הישיבה.

לפלגית בני ביתו, הסביר: תפילה, נחלקו בה הפוסקים אם היא מן התורה או מדרבנן, ואף אם עיקרה מדאורייתא, מנין התפילות, זמנן וחובת תפילה בציבור, אינן מן התורה, אבל לאחל 'גוט שבת' לבניי - תלמידיי, היא מצות עשה מן התורה!

(לקראת שבת מלכתא)

סיפר הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א כי בשעה שנבחן אצל כ"ק האדמו"ר מסלונים (בעל הנתיבות שלום) כדי להכנס כתלמיד מן המנין בישיבתו, שאלו הרבי: מתוך כל דפי הגמרא שברצונך להבחן עליהם,

איזה מהם שגור על לשונך ואתה יודע אותו היטב? הצביע רבי יעקב מאיר על תוספות מסויים.

נענה הרבי והגיב: עתה אצא מן החדר למשך מחצית השעה, ובנתיים חזור שוב על דברי התוס' עליהם אשאל אותך בבחינה...

סיים רבי יעקב מאיר ואמר: עד אז הורגלתי כי תכלית המבחן הוא 'להכשיל'... לתפוס את התלמיד בקלקלתו היכן אינו יודע... ואילו עכשיו הראה לי ה'נתיבות שלום' כי אדרבה חפץ הוא בהצלחתי, ולכן נועד המבחן, בזה נטע בי עידוד וחיוק להתעלות בתורה.

(מתוך מאמר)

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

אותה שעה כבר הרהר המנהל כי הסאגה הסתיימה; אך למעשה, רק אז היא החלה. הילד בהה בכיתה בעיניים לחות מרמעות. הוא השתוקק להצטרף ללומדים בה, אך הבין כי המנהל מסרב לשתף עמו פעולה, למרות רצונו הכנה. באבחת רגע עלה בו רעיון. מעומק לבו השואף והכוסף להצטרף ללומדי התורה, פנה אל המנהל ואמר כי הבין שאין מקום, וכי הוא כבר שב לביתו — רק אבקש, אמר, שהמנהל ירשום לו אישור על פרטי כל הסיפור הזה: שהוא היה כאן, ביקש להצטרף ללומדי התורה, היה מוכן אפילו להיכנס לכיתה הזאטוטים, עשה הכל כדי להגשים את שאיפתו, אך לבסוף — אין לו מקום.

המנהל נעמד על עומדו, המום מהבקשה. הוא שאל את הילד האמין: ואישור כזה, למה לך?

ללא מורא, נענה הילד ואמר כי הוא יתום, ולבטח ביום שיעלה לבית דין של מעלה, ישאל אותו אביו מדוע לא עסק בתורה, מדוע לא עשה הכל לזכות בה. אם יענה לו שרצה, שהתמסר, שהתאמץ, שצעד יותר משעתיים ברגל בקור מקפא, שהסכים להתבזות ולהיכנס לכיתה נמוכה, שהתחנן על חיי התורה שלו בפני המנהל — יתקשה אביו להאמין שהיה מנהל כזה שלא נתן לו יד, שלא הושיט לו כתף.

לכן, הסביר, הוא צריך אישור בכתב — כדי שיהיה לו במה להוכיח לאביו ז"ל כי אמת דיבר: שאף, רצה, נכסף, ניסה, התאמץ, התמסר, עשה הכל — ולמרות זאת, נותר מחוץ למשפחת לומדי התורה. כך אמר הילד, כשעיניו זולגות דמעות חרישיות, עדינות, אצילות.

כאשר שמע המנהל את הדברים, נחרד. הוא הבין את המשמעות העמוקה של סירובו. הבין עד כמה גדול כוח הרצון של הילד הניצב לפניו.

על אתר מצא המנהל את הדרך להכניס את הילד לכיתה הזאטוטים. שם החל הילד מאל"ף בי"ת, פשוטו כמשמעו. במשך כמה שנים שהה הילד באותה הכיתה, גם כאשר כבר הפך לבחור בר מצווה. כשרונותיו היו חלשים מהממוצע. הוא לא הצטיין בהבנה יתירה. הקשיים עמם גדל נתנו בו את אותותיהם. אך הוא לא התייאש, והמשיך להתמסר לחלומו האחד והיחיד — לעסוק בתורה.

לימים, כך העיד הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א שסיפר את הסיפור, הפך אותו ילד לתלמיד חכם גדול, מרביץ תורה לרבים ומוסר שיעורים הנשמעים בשקיקה. כל זאת - לא כי גדל בבית כזה, לא כי היה בן להורים כאלה, לא כי היה בעל כשרונות דגולים וגם לא כי למד במוסדות הטובים ביותר...

(לקראת שבת מלכתא)

**יה"ר שנוצח לקבל התורה בשתי ידיים,
"אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר ופבור".
אמן ואמן.**

אך אש הרצון שבערה בעיניו של הילד, סופה שהתלקחה גם בליבה של אמו, היא נענתה לתחנוניו, ואיפשרה לו לצאת לדרך הארוכה, בואכה ה'חיידר' בו עוסקים בתורה.

שלג זלעפות יורד על הארץ, ילד קטן כבן שתיים עשרה מהדס לו בין הקרחונים, יוצא לדרך שאורכה למעלה משעתיים הליכה!

הקור מכה, הרוחות נושבות בעוז, השלג אינו פוסק, ורק ילד יהודי אחד ממשיך לצעוד בעוז ובגאון.

גחלת הרצון שבו כבר התלקחה והפכה ללהבת ענק, שהמיסה את השלג וחיממה את לבו לכל אורך הדרך.

'אני רוצה ללמוד תורה, רוצה להכיר את התורה!' - שב ואמר לעצמו פעם אחר פעם, מזרו את צעדיו...

קרוב לשעתיים וחצי הלך הילד, חוצה את וויליאמסבורג מן הקצה אל הקצה. הסוודר שעליו כבר רטוב, עצמותיו רועדות מקור, שיניו נוקשות זו לזו - אך מבטו נחוש, רצונו כנה, בוער מבפנים.

כאשר הגיע לבניין הת"ת, מיהר להיכנס. ניגש לחדר המנהל, נוקש בדלת בעדינות ובנימוס, וכשזו נפתחה - נכנס במהירות.

הוא צפצף לעברו בפנים קורנות: שלום, אני רוצה ללמוד תורה! והוסיף בקריאה נלהבת, שעשיתי דרך ארוכה, שעתיים וחצי, כדי ללמוד תורה! עיניו של המנהל נפערו בתדהמה.

מימיו לא הגיע אליו ילד בצורה כזו. מעולם לא נתקל בילד גלמוד שהגיע לבד, מבקש לזכות בתורה.

המנהל ההמום לא ידע את נפשו וביקש לעשות סדר. הוא שאל את הילד: לאיזו כיתה אתה מבקש להיכנס? היכן אתה אוהז בלימודיך? על מה אפשר לבחון אותך כרגע? ואילו הילד, מבולבל אף יותר, רק משך בכתפיו ואמר שאיננו יודע. איננו יודע דבר. איננו יכול להיבחן על כלום. אולי קצת על סידור...

המנהל תמה: סידור?!?!? ורק עכשיו החל להבין עם מי יש לו עסק. הוא אמר לילד: ראה נא ידידי הצעיר, סידור לומדים רק בכיתה הזאטוטים ממש, ואתה כבר ערב בר מצווה. לא נראה לי שהדבר מתאים עבורך — כך פסק, ובכך חשב שתם העיסוק בילד המוזר משהו, שנקלע לפניו בעיצומו של יום.

אך כח הרצון של הילד היה חזק מכל תמיהה של המנהל. הוא פסק: אין דבר! ואמר שאיננו מרגיש כל פחיתות כבוד להיכנס לכיתה הזאטוטים. הרצון להצטרף ללומדי התורה בוער בו, ואם הצעד הראשון ייעשה בכיתה נמוכה - אשריו וטוב לו. הוא ישמח להיכנס לכיתה הזו. מהר מאוד הבין המנהל כי אין לו ברירה, הרצון של הילד הזה חזק מכל קושי, הוא נאלץ למצוא תירוץ אחר, ואמר לילד: 'ראה נא, בוא עמי לכיתה הזאטוטים, ותיווכח בעיניך שאין שם מקום.'

המנהל המשיך כמתנצל, שהיה מכניס אותו לכיתה הזו, אך אין בה כל בדל מקום. לאחר מכן ניגש עם הילד אל הכיתה, להוכיח לו כי היא צפופה עד אפס מקום.

א גוט שבת